

Proste, a bude vám dané; hľadajte a nájdete; klepte, a otvorí sa vám;

lebo každý, kto prosí, berie; kto hľadá, nachádza, a tomu, kto klepe, sa otvorí.

Alebo kto je z vás človek, ktorý, keby ho jeho syn prosil o chlieb, by mu dal kameň?

Alebo aj keby ho prosil o rybu, či mu azda podá hada?!

Ak teda vy, súc zlí, viete dávať svojim deťom dobré dary,

o čo skôr dá váš Otec, ktorý je v nebesiach, dobré veci tým, ktorí ho prosia!

Matúš 7:7-11

To je jeden z tých nádherných sľubov, ktorý ukazuje na veľké milosrdenstvo, láskavosť a veľkorysosť Pána. „Proste, a bude vám dané; hľadajte a nájdete; klepte, a otvorí sa vám.“ Ale skôr než sa pustíme do jeho preskúmania, musíme sa pozrieť na to, komu je sľub určený.

Ježiš týmito slovami iste nemal na mysli to, že človek môže v akejkoľvek situácii požiadať o čokoľvek, po čom túži, a Boh mu to dá. Keď čítame trochu ďalej, jedno obmedzenie sa nachádza hneď vo verši 11, kde Ježiš hovorí o Bohu, ktorý dáva „dobré dary tým, ktorí ho prosia“. V tomto prípade tým nepochybne myslí dary, ktoré sú pre ľudí dobré, teda také, ktoré budú prínosom a zlepšia ich kresťanský život a službu. Boh, samozrejme, nikdy nedáva zlé dary.

Je tu aj ďalšie obmedzenie. Všimnite si, že sa tu Ježiš odvoláva na Boha ako Otca, keď hovorí: „dá váš Otec, ktorý je v nebesiach, dobré veci tým, ktorí ho prosia!“ A ako som už niekoľkokrát zdôraznil, nie každý má právo byť nazývaný Božím dieťaťom; nie každý má právo modliť sa k Bohu ako k svojmu Otcovi. V tejto sérii článkov sme už mnohokrát mohli vidieť, že tento

duchovný vzťah medzi Bohom a jednotlivcom funguje len v prípade, keď človek získa nový duchovný život. Vzhľadom na to, že sme z dôvodu nášho hriechu prirodzene, od narodenia všetci duchovne mŕtvi, potrebujeme byť vzbudení, vzkriesení k životu. Mnoho ľudí si myslí, že tento nový život im je daný okamihom krstu. Ale pozrite sa na slová, ktoré nachádzame v 5. kapitole Jánovho evanjelia: „Veru, veru, hovorím vám: Kto počúva moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nejde na súd, ale prešiel zo smrti do života“ (Matúš 5:24, evanjelický preklad). Takže duchovný život je daný tým, ktorí veria v Ježiša a počúvajú jeho slová, a nie tým, ktorí sú pokrstení – obzvlášť nie v prípade malých detí, ktoré nie sú schopné rozumieť slovám a už vôbec nie veriť. Takto sa človek stáva Božím dieťaťom a dostáva právo nazývať Boha svojím Otcom.

Ďalšie potvrdenie tohto sa nachádza v prvej kapitole Jánovho evanjelia, kde môžeme nájsť tieto slová: „Ale všetkým, ktorí ho (Ježiša) prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno“ (Ján 1:12). Takže len tí, ktorí prijali Pána Ježiša do svojich srdc a svojich životov, majú právo nazývať sa Božími deťmi. Len oni môžu volať Boha svojím Otcom a len oni môžu mať následne nárok na sľub obsiahnutý v tejto pasáži za všetkých okolností, ktoré prináša život. Koľko mojich čitateľov môže úprimne povedať, že prijali Ježiša do svojho života ako svojho osobného Spasiteľa a Pána? Je smutné, že tí, ktorí tak ešte neurobili, sú stále duchovne mŕtvi, oddelení od Boha, nemajúci žiadny osobný vzťah s Pánom Ježišom a nemajúci žiadne synovské/dcérské práva.

No tým, ktorí neuverili v Krista, situáciu ešte zhoršuje skutočnosť, že zo svojej povahy a prirodzenosti ani len nemôžu chcieť, aby tak konali. Prečo človek odmieta veriť? Pretože nechce zmeniť svoj život, vzdať sa svojich hriechov a nie je ochotný podrobiť sa vláde Boha vo svojom živote. Všimnite si, že prijať Krista ako Spasiteľa znamená presne toto – opustiť cestu hriechu a žiť pre neho.

Mojou modlitbou a nádejou je, že Boží Duch už začal pracovať v srdci čitateľov týchto slov. Prídete na to, že ste oddelení od Boha a potrebujete jeho odpustenie. Chcete dostať nový život, patriť do Božej rodiny a chcete nazývať Boha svojim Otcom? Nuž, milý priateľu, potom ti môžem povedať, že táto pasáž je práve pre teba. V skutočnosti to, čo povedal Pán, je skôr príkazom ako sľubom: „Pýtajte sa! Hľadajte! Klopte!“ Ak s ním nie si v pravom vzťahu, je toto tvoja povinnosť, lebo si jedno z jeho stvorení. Platí, že Pán vo svojej milosti sľubuje, že ten, kto sa pýta, kto hľadá a kto klope, tak nerobí nadarmo a márne: „Proste, a bude vám dané; hľadajte a nájdete; klepte, a otvorí sa vám; lebo každý, kto prosí, berie; kto hľadá, nachádza, a tomu, kto klope, sa otvorí.“ (Matúš 7:7-8).

Priateľu, môže existovať dôležitejšia prosba než prosba o spasenie a záchranu, o prijatie do Božej rodiny a prosba o večný život? Na prvý pohľad sa zdá byť tento sľub veľmi jednoduchý, no existujú najmenej dve podmienky, ktoré je potrebné splniť. Prvú možno zhrnúť pomocou slov v Žalme 66:18, ktorý znie: „Keby som nevidel vo svojom srdci nepravosť, Pán by ma nevyslyšal“ (evanjelický preklad). To znamená, že keď prichádzame k Bohu s prosbou, aby nám odpustil a daroval spasenie, musíme mať v srdciach túžbu vzdať sa všetkého, čo je hriešne, čo sa mu nepáči a čo ho neteší. Keď o tom tak premýšľame, je to úplne zrejmé, či nie? Náš Boh je svätý a nenávidí hriech. V skutočnosti prišiel Ježiš zomrieť na kríž pre naše hriechy – a pre naše hriechy, ktoré niesol na kríži, boli jeho muky na Golgote také hrozné. Ako teda môžeme očakávať, že nám Boh odpustí a privedie nás do svojej rodiny, ak naším želaním nie je vzdať sa každého hriechu?

Po druhé, všimnite si, ako Ježiš používa tieto tri slovesá v našej pasáži: prosiť, hľadať a klopať. Prečo Pán nespomína len jedno z týchto slov? Nuž, verím, že tým chcel zdôrazniť skutočnosť, že naša modlitba musí byť intenzívna a musí byť z celého srdca. Vidím tu istý druh progresu, postupu. Žiadosť, prosba je vyjadrením potreby. Keď prinášame našu prosbu o spásu a vykúpenie k Pánovi, musíme si byť vedomí toho, ako veľmi túto záchranu potrebujeme – pretože sme naozaj pochopili, že v Božích očiach sme len neposlúchajúci, rebelujúci hriešnici. Na druhej strane, hľadanie zahŕňa nielen pýtanie sa, ale tiež činnosť, konanie – z čoho vyplýva úprimná túžba byť oslobodený, prepustený zo svojich vín a hriechov. A nakoniec, klopanie

zahŕňa tiež pýtanie sa, teda činnosť, konanie a vytrvalú húževnatosť. Pokračujete s prosbami dovtedy, dokiaľ vás Pán nevypočuje a neotvorí vám dvere. Tieto myšlienky sú zosumarizované v slovách nachádzajúcich sa v Biblii v prorockve Jeremiáša: „Budete ma hľadať, a nájdete ma; keď ma budete hľadať celým srdcom.“ (Jeremiáš 29:13, evanjelický preklad).

Mohli by sme sa pýtať, prečo, keď niekto žiada o spásu, vykúpenie, Boh neodpovedá okamžite. Boh nás necháva čakať, kým naše motívy nie sú správne a úprimné a náš postoj sa nezmení na pravdivý, pokorný, prameniacy zo silnej túžby. Boh nie je pomalý a nemešká s odpoveďou tým, ktorí ho hľadajú celým srdcom. Milý čitateľu, si jedným z tých, o ktorých tu bola reč? Inými slovami, si niekým, kto nikdy osobne neprijal Pána do svojho srdca? Ak je to tak, nie je možné, aby si volal Boha svojím Otcom, pretože len tí, ktorí prijali Pána Ježiša ako Pána, ktorí boli duchovne vzkriesení k životu, sú pravými Božími deťmi. Nuž, potom ťa Pán volá, aby si prosil o spasenie a záchranu – aby si hľadal spasenie a záchranu ako primárnu, najdôležitejšiu vec v živote a klopal pokorne, no vytrvalo na nebeské brány. Ak ho hľadáš celým svojím srdcom, nájdeš ho, pretože to je to, čo On sám zasľúbil. Takto budeš mať po prvýkrát vo svojom živote právo nazývať ho svojím Otcom. Aký to bude krásny deň, keď dostaneš spasenie a odpustenie všetkých svojich hriechov a staneš sa skutočným Božím dieťaťom s istou, pevnou vyhliadkou na večný život! Nech ti Boh pomáha pri hľadaní, aby si ho našiel veľmi skoro.